

Životní příběh sester Ivany a Blanky Krajčických

Až na východním Slovensku, v košické arcidiecézi, se narodily sestry Krajčikovy. Jejich víra je přivedla mezi ty, kdo **zasvěcují svůj život celoživotní službě Bohu i lidem**. Ivana, která přijala jméno Agneška, je zasvěcená panna. Martina, řeholním jménem Blanka, vstoupila do Kongregace sester Matky Božího milosrdenství. Sestry před Bohem i před lidmi, dvojčata k nerozeznání.

„Narodily jsme se v Gelnici, já jsem o 15 minut starší,“ začala své vyprávění Ivana. Maminčin bratr tenkrát dostudoval gynekologii, nastoupil tam a porod jeho sestry byl jeho první. Ale v Gelnici jsme se jenom narodily, nic víc nás s tímto městem nespojuje.

„Bydlely jsme v Giraltovcích, 30 km od Prešova,“ přidává se Blanka. Oba naši rodiče odtud pocházejí, bývali sousedi, dělil je společný plot, znali se od dětství. Mamka se kamarádila s otcovými sestrami a otec s maminčinými bratry. Další sourozence nemáme. Byly jsme stále spolu, od dětství, přes základní i střední školu. Převážně v jedné lavici. Až nás rozdělila vysoká škola. Hlásily jsme se na obor sociální práce na Filozofické fakultě Prešovské univerzity. Mě vzali a Ivanu ne. Proto nastoupila na Pravoslavnou bohosloveckou fakultu, studovala pravoslavnou teologii v kombinaci se sociální prací.

„Blanka nastoupila do práce v Diecézním kněžském domově ve Velkém Šariši,“ pokračuje Ivana. Po dvou letech se rozhodla jít do řehole a já, protože jsem tenkrát končila školu, jsem nastoupila na její místo. Bylo úsměvné, že lidé si té změny ani nevšimli. Když jsem 2. ledna 2006 přišla poprvé do práce, vedoucí mě představil jako novou sociální pracovníci. A oni mysleli, že je to dobrá novoroční legrace: vždyť to je naše Martina, říkali. Jedna paní dokonce chtěla vidět můj občanský průkaz, tak mně nevěřila. Když jsme byly mladší,

byly jsme si ještě podobnější. Takže jsem nastoupila na její místo a zůstala jsem tam 7,5 roku. Vedle práce jsem ještě 6 let studovala katolickou teologii. Byly to nejkrásnější roky mého života.

„Jsmo vnitřně propojené na úrovni srdce,“ vysvětluje Blanka. Máme stejné zážitky, známe stejné lidi. Tak třeba si vzpomeneme na to, jak jsme byly jako 12tileté někde na výletě. Všechny lidi si tam připomeneme. Nebo potkáme na ulici nějakého člověka a hned se upamatujeme na to samé. Stejně máme i hodnoty a zájmy. Taková harmonie.

☛ V jiném státě a přece spolu

☛ **Tradice víry nebyla v rodině Ivany a Blanky Krajčických nijak velká. Ostatně, asi podobně jako v řadě jiných rodin na Slovensku i u nás na sklonku 70. let minulého století.**

„Otec je z evangelické rodiny (Evangelická církev augsburského vyznání), ale víru nepraktikoval,“ vysvětluje Blanka. Celý život se věnoval sportu, fotbalu. Hrál, potom pískal, byl trenér děvčat, fotbalový delegát. O víru neměla zájem ani jeho rodina. K víře nás přivedla babička z matčiny strany, pořád jsme k ní chodily, na Vánoce, na Velikonoce, na letní prázdniny. V Giraltovcích bydlely obě babičky, takže jsme šly k jedné a potom ještě ke druhé. Babička nás dala pokřtít, zařídila i církevní sňatek rodičů. Otec musel podepsat, že budeme katolíčky a že nám nebude bránit. Na základě toho se mohli už dříve úředně sezdání rodiče vzít i před Bohem. Všechno to bylo v jeden den a tajně v jiné vesnici, 25. listopadu 1978, na sv. Kateřinu Alexandrijskou. V kostele byli jenom rodiče, svědkové, babička a my. Giraltovcé byly rozdělené na katolíčky a evangelíky a pro evangelickou stranu rodiny „ústupek“ nebyl zrovna příjemný.

„Až půjdou děti z porodnice, bude křest a církevní sňatek, rozhodla babička,“ doplňuje Ivana. Potom si nás vzala pod patronát, vedla nás k víře a my jsme to tak chtěly. Nerebelovaly jsme, právě naopak. K víře nás to stále přitahovalo a rodiče to babičce i vyčítali. Třeba když jsme u ní byly

Libice nad Cidlinou, 2021

Návštěva papeže Františka na Slovensku

na prázdninách, že nás stále vodí do kostela, že to bude mít následky. Ne že by nám vysloveně bránili ve víře, ale atmosféra doma nebyla nejlepší. O víře jsme doma nemluvily, ani o našem prožívání a citění. U babičky jsme se cítily svobodně. Chodily jsme do kostela v neděli, ale přes týden jsme chodily tajně s tím, že jdeme ven. Také jsme chodily tajně na náboženství, protože rodiče měli negativní poznámky a my je nechtěli dráždit. Také jsme nechtěly, aby to vyčítali babičce. Katolické noviny jsme si kupovaly tajně a tajně je četly. Tajně jsme se setkávaly i s P. Pavlem Bačišinem, farářem v Giraltovcích. Jezdil za námi i do Prešova a hlouběji nás uváděl do života víry. Bylo nám tehdy 17 let. Babička a otec Pavel nás naučili modlit se růžencem a všechno ostatní, ale v tichosti. Jim vděčíme za víru. Babička zařídila i naše první svaté přijímání u kněze, který nás křtil. Otec v kostele nebyl, šel na fotbal. Když nám bylo 16 let a chystaly jsme se k biřmování, to jsme už šly samy, z vlastní iniciativy. Připravoval nás prešovský děkan Matěj Babčák a na přípravu rády vzpomínáme. Otec byl opět na fotbale. Tak dozrávala naše víra.

77 O to je vaše víra silnější? Že ji máte ve svém srdci od malička?

„Prošla zkouškami,“ přibližuje růst sester ve víře Ivana. Např. když jsme zlobily, tak otec říkal, že nám zakáže chodit do kostela. Ale víra nás stále fascinovala, přitahovalo nás chodit na faru, mluvit s knězem, sledovat řeholní sestry. Chtěly jsme

o tom světě vědět co nejvíc, četly jsme všechno o Církvi a víře. Byl to svět, který nás od dětství ohromně přitahoval, to se nedá vysvětlit.

„*Otec z nás chtěl mít sportovkyně,*“ doplňuje Blanka. Brával nás na fotbal, házenou, basketbal, skoky na lyžích, formule (úsměv). Za Prešov jsme hrávaly házenou. Já byla v útoku a Ivana brankářka. Rodiče nás dali do sportovní třídy na základní škole i na sportovní gymnázium. Věnovaly jsme se i plavání a reprezentovaly gymnázium na školních plaveckých závodech. Ale duchovní svět vyhrál nad světem sportu.

„*Když jsem byla tak v první, ve druhé třídě, chtěla jsem být kněz,*“ pokračuje Blanka. Potom, to už jsme byly v Prešově, kam jsme se přestěhovaly, jsem poznala řádové sestry. Začala jsem přemýšlet o tom, co jsou to za ženy, jak jsou oblečené, čemu se věnují, odkud přišly, byla to pro mě tenkrát španělská vesnice. S otcem Pavlem jsme probíraly i možnost založení rodiny, také zasvěcený život, řád, sekulární institut ... dával nám číst knihy o tématu povolání, ale my jsme pořád tíhly k tomu duchovnímu.

„*Myslím si, a Blanka to vnímá taky tak, že náš život je dar pro druhé,*“ přidává se Ivana. Vzpomínám, bylo to na střední škole, seděla jsem v první lavici, měli jsme zrovna zeměpis, a já jsem přemýšlela o tom, jaké by to bylo, kdybych šla do

misii. Někam do Afriky, to je dobrá věc! Na co mít rodinu? Dodnes si to pamatuju, jak jsem se dívala oknem a snila o misích v Církvi, to bylo těsně před biřmováním, bylo mně 16 let.

„*Já jsem taky přemýšlela o misích, ale nezávisle,*“ přitakává Blanka. Ve věci povolání jsme si ze zásady neříkaly, o čem přemýšlíme, jak to prožíváme, abychom se neovlivňovaly, abychom byly svobodné. V souvislosti s misemi si pamatuju, že když jsme se blížily k maturitě a zvažovaly, kam půjdeme dál do školy, vycházela na zadní straně Katolických novin rubrika Misie. Čas od času tam psali salesiáni, kteří měli svoje dílo na Sibiři, kam mohli jezdit na jeden rok mladí lidé jako dobrovolníci. O tom jsem uvažovala, kdybych byla na Sibiři ... ten sníl, zima, začala jsem si představovat, že bych tam k nim šla. Pak z toho sešlo. A světe div se, roku 2018 se mi tato touha splnila. Byla jsem 14 měsíců už jako sestra v Kazachstánu, ale vlastně na Sibiři, protože to bylo na severu země. Tehdy mě napadlo, že touha z mládí se naplnila, že se stala skutečností.

77 V roce 2005 se sestry Krajčikovy poprvé v životě na dlouho odloučily. Blanka odešla do Polska.

„*Kongregace sester Matky Božího milosrdenství u nás na Slovensku v době mého rozhodování ještě nebyla,*“ vysvětluje. První řeholní dům se zakládal, když jsem odcházela do Polska, v Nižném Hrušově.

Spolu na kole

SDM, Krakov 2016

Byla jsem tam při jeho otevření a hovořila s matkou generální o svém úmyslu vstoupit do řádu. Sestry mně tenkrát vzaly věci, odvezly je do Varšavy a já tam přijela týden nato. První rok postulátu byl ve Varšavě, následovaly dva roky noviciátu v Krakově, v roce 2008 jsem složila první sliby a poslaly mě do Čech, měly jsme klášter v Praze na Vyšehradě. Tam jsem byla dva roky a v říjnu 2010 jsem poprvé přišla do Dvora Králové nad Labem.

Nejprve jsem pracovala pro nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Střelka. Pak charita otvírala sociálně terapeutickou dílnu Slunečnice, stala jsem se tam sociální pracovnící. Po třech letech jsem odjela do Říma. No, a po roce se ve Dvoře Králové otevřel Dům sv. Faustyny (DSF), tak jsem se vrátila do Čech a pracovala v něm jako sociální pracovnice. Po roce jsem ale znovu odešla, tentokrát do Krakova, abych se připravila na věčné sliby. V Krakově jsem zůstala pět let.

„Já jsem přišla do Dvora v srpnu 2017, na pozvání sestry Ludmily Matyskové, která mi nabídla práci v Charitě,“ navazuje Ivana. Sestru Ludmilu jsem poznala, protože chvíli působila v Nižném Hrušově. Dojížděla k nám do Prešova, kde jsme v roce 2015 založili Faustinum. Navíc, byla jsem v té době nezaměstnaná, tak jsem si řekla, nemám co ztratit, můžu to vzít.

Pro mě je to jako zázrak, kdo by si kdy pomyslel, že my dvě skončíme v nějakém

Dvoře Králové, ani jsme nevěděly, kde to je. Nejprve jsem nastoupila do občanské poradny, pak jsem přešla do pracovního poměru k sestrám, Kongregace mě zaměstnala. 1. ledna 2021 jsem se vrátila do Charity.

„2. února 2017 jsem v Krakově složila věčné sliby,“ přidává se Blanka. Po roce mě Kongregace poslala do Kazachstánu, na zástup na jeden měsíc. Církev zrovna slavila mimořádný misijní měsíc a ten jsem tam prožila. Když jsem se vrátila zpátky, měla jsem v hlavě ustavičně myšlenku: já bych se tam vrátila, zkusila bych jít do misii. Měly jsme tam personální problém. Oslovila jsem generální matku, aby o tom přemýšlela. Po nějakém čase mně oznámila, že mě tam deleguje. V Petropavlovsku jsem pobyla 13 měsíců, právě v době pandemie, a po uvolnění opatření mě už potřeby poslaly do Dvora Králové, protože tady potřebovaly vedoucí do DSF. To už tady Ivana pracovala. Do té doby jsme se vídávaly zřídkka, tak 2 – 3krát v roce, a teď se vídáme každý den a k tomu ještě profesně spolupracujeme.

„Máme stejné klienty,“ doplňuje Ivana. Ti, kteří bydlí u sester v DSF, jsou v nepříznivé životní situaci. Blanka ty lidi posílá ke mně do sociální rehabilitace. Znovu prožíváme to, co už jsme jako dvojčata zažívaly na Slovensku. Když přijde klient poprvé a já otevřu, tak nejprve kouká, jestli je to Blanka bez hábitu. Často jejich problémy probíráme spolu, snažíme se

je řešit komplexně, aby naše pomoc byla co nejučinnější. Stavíme svou práci na důvěře, bez ní by byla sice profesionální, ale od nás mohou lidé očekávat ještě něco (na)víc.

Co je měřítkem úspěchu v takové práci?

„Zorientujeme naše klienty v jejich situaci, povzbudíme, podpoříme a na potřebný čas doprovázíme, ale úspěch je těžké definovat,“ vysvětluje Ivana. Je to spíš o pocitu, že se někam posunuli. Někdo neuměl práť, vařit, nebo uklízet, už se to trochu naučil. Jiný utrácel peníze za nesmysly, s námi, když nakupuje, učí se, co je důležitější. Nerozumí úředním dokumentům, s naší pomocí to snad pochopí. Ale jestli je to měřítko úspěchu, to nevím.

„Já bych řekla, že úspěch je, když v nich zůstane pozitivní pocit,“ přidává se Blanka. Jejich život je hodně komplikovaný, nemají rodinné zázemí, jsou tam drogy, alkohol, rozbité rodiny, domácí násilí, samé negativní zkušenosti. Přijdou k nám a my je přijmeme takové, jací jsou. V DSF jsou jako jedna rodina, snažíme se vytvořit rodinnou atmosféru, občas připravíme nějaké pohoštění, jedeme s nimi na výlet, to oni často nezažili, pro ně je to něco nového. Stává se, že když odcházejí, tak děkují a chtějí zůstat. Ale to u nás nejde, dva roky a konec, nemůžeme prodloužit smlouvu.

◀ Dovolená na Slovensku, Veľký Rozsutec 1610 m n. m.

◀ Spišská Kapitula, Slovensko

„Tím, že mám hábit, vědí, že jsou v církevní budově. Dáváme jim i duchovní nabídky – návštěvu kněze, o Velikonocích připravíme nějaký program, na Mikuláše k nim přijde sv. biskup Mikuláš, kolem Vánoc uděláme Štědrý večer, ale ne takový světský. Čteme si v Bibli, vyprávíme o narození Ježíše. Kolem Třech králů kněz posvětil jejich přibytky. Žijeme s církevním rokem a oni tak nepřímo, podvědomě s námi.“

„Se mnou chodili třeba uklízet kostel,“ doplňuje Ivana. Jeden mladý muž, když jsem ho vzala do sakristie, mi řekl: poprvé v životě držím v ruce kalich, poprvé vidím patenu, dotýkám se ornátu kněze. Všechno obdivoval, na všechno se ptal, to byla dobrá katecheze. Měl s sebou malého syna a ten se taky o všechno zajímal. Ti lidé žili na okraji společnosti, nikdo se jim nevěnoval a najednou jsme na tu periferii přišly my. Nebo je sestry vzaly na cyklovýlet do Žirče a tam do kostela a na Kuks, to je pro ně nepoznaný svět.“

Kdo by se jim tak věnoval, že by je někam vzal? Já nehledím na čas, na peníze, prostě se jim věnuju, snažím se jim dát, co potřebují. Ty, kteří jsou věřící, beru také na mši svatou autem. Když u nás zrovna není, jedeme do sousední farnosti. Můžou mně kdykoliv zavolat, nemám nějaké hranice. Nemám rodinu a tak jsem k dispozici jim.“

?? Vaše práce vás viditelně zcela naplňuje. Jak vidíte svoji budoucnost? Tady ve Dvoře Králové nad Labem?

„Za sebe říkám, že nevím, protože jsem vázaná tím, co řekne generální matka,“ vysvětluje Blanka. Může mě odvelet někam jinam už zítra. Tak to bylo i s Kazachstánem. Pamatuju, že to bylo 1. října, na svátek sv. Terezie z Lisieux, patronky misií. Matka generální mně zavolala, zda mám pas, potřebovaly nutně někoho, kdo by šel do Kazachstánu. Mám pas, můžu. Kdy? Za dva dny. To bylo v pondělí. V úterý jsem se balila, odjela z Krakova do Varšavy a ve středu o půlnoci jsem letěla.“

„Ani já nevím, protože jako zasvěcená panna sloužím v diecézi, celá je moje působit,“ přidává se Ivana. Teď mám práci tady, ale jsem ochotná kdykoliv, když mi otec biskup řekne, jít kamkoliv. Snažím se nebýt vnitřně vázaná na nic, na nikoho. Moje jediná touha je sloužit co nejlépe Církvi. Jsem ochotná všechno odevzdat, jak bude potřeba. Podřídít se a přizpůsobit. Je to Boží vůle a co já mohu proti ní činit? Nemůžu se vzpírat a ani nechci, to bych se necítila dobře. To je moje celoživotní krédo – jsem k dispozici, a pokud bychom zůstaly „orat brázdu“ ještě nějaký ten čas spolu, je to třešnička na dortu.“

Přišla jsem do de facto neznámého prostředí, a teď tu mám sestru. Můžeme se sdílet, řešit společně problémy, být si vzájemně oporou, ale nemůže to být prioritou, nemůžeme se na to fixovat. My, zasvěcené panny víme, do čeho jdeme. Že nás čeká život, který není vůbec

lehký, neboli pro mladé atraktivní, naopak. Je to život o samotě, s neustálou starostí o své existenční zabezpečení, nejistotou, těžkostmi různého druhu svobodných žen. Navíc bez rodinného nebo řeholního zázemí. Proto zasvěcení musíme velmi dobře zvážit, je to na celý život. Když to dobře zvážím a formuju se v té spiritualitě, tak Pán Bůh dá k tomu milost. Ano, kdyby tady Blanka nebyla, byla bych tady sama a s nikým bych se nemohla sdílet, uvědomuji si jistou tíhu této možnosti. Že zasvěcené panenství je z jedné strany krásné povolání, ale z druhé jakýsi kříž samoty. Stejný nesou třeba i kněží, když jsou sami na faře někde v odlehlé vesnici.“

?? Takže, když jste se tenkrát před lety rozhodly srdcem, rozhodly jste se dobře.

„Dobře ... dobře,“ shodují se Ivana a Blanka Krajčickovy. Nelitujeme ničeho. Ani jsme neměly, jak někdo mívá, duchovní krize. Spíš otázky, pochybnosti, přirozené nejistoty. Různé životní situace nás ale pořád ujišťují, že jsme se rozhodly dobře. S Boží pomocí všechno přišlo tak, jak mělo. Kongregace sester Matky Božího milosrdenství i zasvěcené panenství. Svůj život prožíváme vyrovnaně, máme v duši pokoj a klid a neustálou vděčnost Bohu za vše, co s naším životem dělá a že Mu můžeme sloužit.“